

Pirmas

KLARA

Iš viso buvo keturios dėžės. Didžiulės. Tikriausiai pilnutėlės, nes, sprendžiant iš to, kaip vyras jas įnešė – kūprindamasis, sulinkusiais keliais, – akivaizdžiai sunkios. Vyras atgabeno jas tiesiai į ponios Orčard namus Klaros kaimynystėje patį pirmą vakarą, sukrovė svetainėje ant grindų ir paliko. Tai reiškė, kad dėžėse nėra būtiniausių daiktų, kurių jam prireiks tą pačią dieną, pavyzdžiui, pižamos, antraip būtų jas iškraustęs.

Dėžės stovėjo vidury kambario, ir tai trikdė Klarą. Kaskart įžengęs į svetainę vyras turėdavo apeiti jas ratu. Jam nebūtų reikėję taip vaikščioti, jeigu būtų sukrovęs jas prie sienos, be to, kambarys atrodytų tvarkingesnis. Ir kodėl atnešęs iš automobilio iškart jų neiškraustė? Iš pradžių Klara pamanė, kad bus atgabenęs jas poniai Orčard, o ši iškraustys sugrįžusi. Bet ji negrįžo, o dėžės liko, liko ir vyras, kuriam čia nepriklausė būti.

Jis atvažiavo didžiuliu mėlynu automobiliu jau temstant, praėjus lygiai dvylikai dienų po Rouzės pabėgimo. Dvylika dienų yra savaitė ir penkios dienos. Klara stovėjo įprastoje vietoje prie svetainės lango stengdamasi nesiklausyti motinos, telefonu šnekančios su seržantu Barnesu. Telefonas buvo kori-

doriuje, tad juo kalbančius žmones galėjai girdėti būdamas bet kuriame kambaryje.

Klaros motina šaukė policininkui:

– Šešiolika! Rouzei šešiolika, jeigu pamiršai! Ji dar vaikas!

Jos balsas lūžinėjo. Klara užspaudė ausis delnais ir ėmė garsiai mykti spausdama veidą prie lango, kol nosis visai susiplojo. Mykė su trumpais pertrūkiiais, nes motinai pradėjus sielotis Klaros kvėpavimas sutrikdavo, tad reikėdavo stabtelėti ir atgauti kvapą. Bet mykimas padėjo. Mykdamas jauti garsą viduje, kartu jį ir šiaip girdi. Tai primena kamanės dūzgimą. Sutelkęs dėmesį į pojūtį ir garsą gali apie nieką daugiau nebegalvoti.

Tada pasigirdo garsesnis už mykimą girgždesys, žvyru dardančių ratų garsas, ir netrukus didžiulis mėlynas automobilis įriedėjo į ponios Orčard kiemą. Anksčiau to automobilio Klara nebuvo mačiusi. Įmantrus, su savotiškais sparnais šonuose, šviesiai mėlynas. Ne tokiu įtemptu metu jis tikriausiai Klarai būtų patikęs, bet dabar ji norėjo, kad viskas būtų kaip anksčiau. Jokių svetimų automobilių kiemuose.

Varikliui užgesus išlipo nepažįstamas vyras. Užtrenkė dureles ir sustojęs įsispoksojo į ponios Orčard namą. Šis atrodė kaip visada: sienos tamsiai žalios spalvos, langai ir durų stakta balti, priešais didžiulė erdvi veranda su pilkomis grindimis ir baltais turėklais. Anksčiau Klarai pernelyg nerūpėjo, kaip namas atrodo, bet dabar dingtelėjo, kad jis puikiai tinka poniai Orčard. Senas, bet dailus.

Vyras nužingsniavo prie verandos, užlipęs laiptais priėjo prie laukujų durų, iš kelių kišenės išsitraukė kažkokius raktus, atkakino duris ir užėjo į vidų.

Klarą tai sukrėtė. Iš kur jis gavo raktus? Negali jų turėti. Ponina Orčard buvo minėjusi, kad yra trys po du sukabintų raktų (vienas nuo laukujų, kitas nuo užpakalinių durų) komplektai:

vieną turi ji pati, antrą – ponia Džois (kartą per savaitę ateinanti tvarkyti namų), o trečią – Klara. Ji norėjo pasakyti tai motinai, nes ši jau buvo padėjusi ragelį, bet kartais, pasikalbėjusi su tuo policininku, mama imdavo verkti, ir jos paraudęs, dėmių išmuštas veidas Klarą gąsdindavo. Be to, ji negalėjo atsitraukti nuo lango. Jeigu budės aplaidžiai, Rouzė gali negrįžti namo.

Ponios Orčard koridoriuje užsidegė lempa – prieš vyrui uždarant duris jos šviesa akimirką užliejo verandą. Namuose jau išties darėsi tamsu. Ponios Orčard svetainė buvo tiesiai priešais Klaros namų svetainę, abiejų kambarių šoniniai langai žvelgė vienas į kitą, dar turėjo po langą ir į gatvės pusę. Klara pabėgėjo per kambarį prie šoninio lango (pakanka stovėti prie vieno iš langų, Rouzei nesvarbu, prie kurio), ten atsidūrė kaip tik tą akimirką, kai ponios Orčard svetainėje užsidegė šviesa ir pasirodė vyras. Klara matė viską, kas ten vyksta: pirmiausia Mozė, slėpęsis po sofa (jis visada ten slėpdavosi, jeigu kas nors, išskyrus ponią Orčard ir Klarą, užeidavo į namus), nėrė per kambarį pro atviras duris kitoje pusėje tokiu greičiu, kad dingo nespėjus vyrui nė peržengti slenksčio, tad šis vargu ar pastebėjo katiną. Klara neabejojo, kad Mozė nuskuodė į sandėliuką, o iš ten į sodą. Sandėliukas turėjo trejas duris: vienas į svetainę, kitas į virtuvę, dar vienas į sodą, o sodo durys – ir landą katėms. „Jis iškurnėjo“, – sakydavo ponia Orčard. Klarai neteko girdėti, kad kas nors kitas būtų vartojęs žodį „iškurnėjo“.

Klara maždaug prieš valandą buvo nuėjusi į sandėliuką pašerti Mozės. Ji leisdavo sau ryte ir vakare trumpam nutolti nuo lango, nes buvo pažadėjusi poniai Orčard, kol ši ligoninėje, prižiūrėti Mozę. Rouzė turėtų suprasti.

– Mozė džiaugsis tau atėjus, – prieš išvykdama pasakė ponia Orčard. – Jis pasitiki tavimi, ar ne taip, Moze?

Tądien ji atskleidė Klarai naujo elektrinio konservų atidarytuvo paslaptis. Iš pradžių reikėjo įstatyti skardinę į tinkamą vietą, bet visa kita jis darė pats, lėtai ir tolygiai pjaudamas dangtelį net apskudavo skardinę ratu.

– Naujas prietaisas, – aiškino ponია Orčard. – Šiaip tokių daiktų nemėgstu, bet senasis atidarytuvas nesaugus, nenoriu, kad įsipjautum.

Mozė trynėsi aplinkui kojas nekantriai laukdamas vakarienės.

– Pamanytum, kad mariname jį badu, – šyptelėjo ponია Orčard. – Na štai, dangtelis lieka ant atidarytuvo – ar matai? Jis magnetinis. Nutraukdama nuo magneto stenkis neliesti kraštų. Dangtelį reikia trūktelėti gana stipriai, bet atsargiai, nes kraštai labai aštrūs. Pradėtą skardinę laikyk šaldytuve, tuščią praskalauk ir išmesk į šiukšliadėžę lauke, ne čia, nes smirdės. Šiukšlėmis pasirūpins ponია Džois, kai atvyks tvarkyti namų. Šnekėjau su tavo mama, ji džiaugiasi, kad man išvykus dukart per dieną ateisi pašerti Mozės. Ilgai neužtruksiu.

Tačiau užtruko ilgai, savaitės bėgo, o ji vis negrįžo. Keletą kartų baigėsi kačių ėdalas, tad Klarai teko prašyti mamos pinigų ir keliauti į parduotuvę. (Tai buvo dar prieš dingstant Rouzei, tada gyvenimas tekėjo įprasta vaga, o Klara galėjo eiti visur, kur panorėjusi.) Tikėjosi, kad ponია Orčard bus patikimesnė, taigi nusivylė ja. Klara manė, kad suaugusieji yra ne tokie patikimi, kaip turėtų būti, bet iki tol ponią Orčard laikė išimtimi.

Ji išgirdo mamą sukinėjantis po virtuvę. Galbūt jau atsigavo.

– Mamyte? – pašaukė Klara.

– Taip? – netrukus užkimusiu balsu atsiliepė mama.

– Nieko, – greitai atsakė Klara. – Viskas gerai.

Vyras vaikščiojo po namą degiodamas šviesas – Klara matė jų blyškius atšvaitus pievoje. Išeidamas iš kambario nesivargino išjungti. Jeigu šitaip būtų dariusi Klara arba Rouzė, tėvas šauktų „Gesinkit šviesą!“ Bet dabar Rouzės nėra. Niekas nežino, kur ji. Mama vis aiškina Klarai, neva Rouzė yra Sadberyje ar Nort Bėjuje, neva gerai jaučiasi, o jie tik nori, kad Rouzė grįžtų, paskambintų arba atsiųstų atviruką, nes būtų smagu žinoti, kad jai nieko nenuitiko. O tai reiškė, kad mama nežino, ar Rouzei viskas gerai. Ir todėl šaukė ant policininko, nes šis vis dar nerado Rouzės.

Plieskiant tiek daug šviesų ponios Orčard namuose, vis sunkiau galėjai ką nors įžiūrėti lauke. Ne kažki kas matėsi ir Klaros svetainėje, bet šviesos ji neįjungė, nes nenorėjo, kad pamatytų tas vyras. Jeigu esi apšviestas, nematai žmonių tamsoje, bet jeigu esi tamsoje, matai apšviestus žmones. Šitai jai sakė Rouzė. „Jie neįžiūrės, – paaiškino tąsyk Rouzė, – net jeigu stovėsi per pėdą nuo lango. Vieną naktį stebėjau nusirengiant ponią Adams. Ji visiškai nusirengė! Liko nuogutėlė! Nusimetė kelnaites, liemenėlę, viską! Visur liula riebalų ringės, o krūtys milžiniškos kaip suglebę balionai! Ji tikra storulė! Šlykštu!“

Vyras grįžo į svetainę, ėmė apžiūrinėti nuotraukas ant ponios Orčard bufeto. Čia jų stovėjo daugybė, visos rėmeliuose. Kai kurie jų sidabriniai, kiti paprasti, mediniai. Dviejose nuotraukose – ponias Orčard su savo vyru: vienoje juodu sėdi ant sofos vienas šalia kito, o kitoje stovi ant kažkokių laiptų, abiejose ponas Orčardas apkabinęs ponią Orčard. Anksčiau buvo ir jo vieno fotografija – atsirėmęs į namo (ne savo) durų staktą ir susikišęs rankas į kišenes šypsosi prieš kamerą. Tas namas turėjo būti gražus, nes palei sieną stiebėsi daugybė gėlių. Ponia Orčard kalbėdavosi su ta nuotrauka, tarsi ji būtų pats ponas Orčardas, vis dar gyvas, sėdintis čia pat, kambaryje, Klarai ši-

tai teko girdėti daug kartų. Ponios Orčard balsas skambėdavo įprastai, visai ne liūdnei.

Buvo ir dar viena fotografija su ponu Orčardu, stovinčiu šalia mažo berniuko. Berniukas sėdi prie pusryčių stalo; kad valgo pusryčius, aiškiai bylojo stiklainis „Shirriff“ marmelado – Klarai pavyko perskaityti etiketę. Ponui Orčardui ant dilbio kabo tvarkingai sulankstytas rankšluostėlis, o rankoje – pilnutėlė lėkštė maisto (jį Klara buvo atidžiai ištyrinėjusi ir nusprendusi, kad tai dešrelės ir kepta šoninė, labiausiai pusryčiams tinkantys produktai). Ponas Orčardas stovi išsitemęs, rimtas ir žiūri į mažylį, o šis stebėjimą į jį plačiai išsišiepęs. Kai Klara paklausė ponios Orčard, ar tas berniukas jos sūnus, ši atsakė, kad ne, nes jie neturėjo vaikų, o tai kaimynų sūnus, kurį jiedu labai mylėjo. Klarai pasiteiravus, ar tai brangiausia nuotrauka, ponija Orčard nusišypsojusi paaiškino, kad jai visos brangios. Bet Klara įtarė, kad tai netiesa, nes išvykdama į ligoninę ponija Orčard pasiėmė būtent šią nuotrauką ir dar vieną – su ponu Orčardu gėlėtame tarpduryje. Klara iškart pastebėjo, kad jų nebėra. Jeigu pasiimi tik dvi, pasiimi pačias brangiausias.

Nepažįstamasis pasilenkęs pradėjo apžiūrinėti nuotraukas. „Neliesk nė vienos“, – nirtulingai sušnibždėjo Klara, bet jis, tarsi ją išgirdęs ir tyčia nepaklusdamas, paėmė vieną į rankas. Klara kietai sugniaužė kumščius. „Tai ne tavo!“ – ištarė garsiai. Jis apžiūrinėjo nuotrauką mediniuose rėmeliuose. Klarai pasirodė, kad tai galbūt ta, kurioje ponas ir ponija Orčardai yra kartu, bet nebuvo tikra – galėjo būti ir ta su ponios Orčard seserimi, panele Godvin, kuri gyveno viena šiame name prieš poniai Orčard atsikraustant pas ją ir mirė prieš keletą metų.

Vyras padėjo nuotrauką atgal ant bufeto šalia kitų. Dar kurį laiką pastovėjo žvelgdamas į jas, tada apsisuko ir išėjo iš kambario, o netrukus ir iš namų.

Klara nubėgo atgal prie kito lango – pro jį geriau matėsi ponios Orčard kiemas. Akimirką pamanė, kad vyras išvažiuoja, bet jis nuėjo prie automobilio, atidarė bagažinę ir iškėlė vieną dėžę. Netrukus išėmė visas – dvi iš bagažinės, dvi nuo galinės sėdynės, nunešė į ponios Orčard svetainę ir sukrovė ant grindų. Iš pradžių Klarai dingtelėjo viltinga mintis, kad jos pilnos daiktų poniai Orčard (nors kam jai reikėtų tokių sunkenybių, užimančių šitiek vietos?), o pristatęs krovinį vyras sės į automobilį ir išvažiuos. Tačiau jis padarė tai, kas sugriovė visas viltis: ištraukė iš bagažinės nedidelį lagaminą.

Klara vakarieniavo stovėdama prie lango. Tikėjosi, kad tėvas grįš prieš jai atsiguliant į lovą, tada ji galės papasakoti apie vyrą kaimynės namuose, bet staiga prisiminė: jis dalyvauja mokyklos mokytojų susirinkime ir namo parsiras vėlai. Tad baigė valgyti, mintyse palinkėjo Rouzei labos nakties, kad ir kur ji būtų, pasakė labanakt mamai ir pakilo laiptais į viršų. Mieliau būtų likusi budėti prie lango per naktį, bet nori nenori teko gultis, nes tai buvo dalis sandorio, kurį ji sudarė su tėvu pradėjusi lango vigilijas („vigilijomis“ jos budėjimą pavadino tėvas), praėjus savaitei po Rouzės dingimo.

O jau antrą savaitę Klara pajuto, kaip ją ima kiauurai smelkti šalta ir tamsi kaip šešėlis baimė. Baimė, kad jos seseriai kažkas nutiko. „Galiu savimi pasirūpinti, – pareiškė Rouzė prieš pat išvykdamą. – Juk žinai, ar ne?“ Klara liūdnam linktelėjo, stebėdama skrajojančią po kambarį Rouzę, ši graibė drabužius nuo grindų, traukė iš spintos ir viską kimšo į mokyklinę kuprinę. Tai tiesa: Rouzė protinga ir atkakli. Klara šitai žinojo, taip pat žinojo, kad Rouzė graži, linksma ir nuolat susikerta su kuriuo nors iš tėvų ar mokytojų (darydama tėvui gėdą, nes šis moky-

kloje dėstė istoriją), nes tikrai negali pakęsti aiškinimų, kaip jai elgtis. Dar Klara žinojo, kad supykusi ant mamos Rouzė išrėždavo tai, ko negalvoja, pavyzdžiui, kad paliks namus ir nebegrįš. Iki šiol mažiausiai du kartus buvo išėjusi iš namų ir abu kartus po kelių dienų grįžo nusprendusi, kad jau ganėtinai prigąsdino mamą.

Tačiau šįkart viskas atrodė kitaip; iki tol Rouzė niekada nebuvo pareiškusi mamai: „Daugiau manęs nepamatysi. Niekada. Pažadau.“ Rouzė į pažadus žiūrėjo rimtai. Anksčiau grasinimus išrėkdavo, bet šįkart kalbėjo ramiai, beveik švelniai, o tai Klarą išgąsdino labiau negu riksmi. Virtuvė tarsi pritvinko Rouzės įsiūčio.

Viskas prasidėjo menku kivirču, – Rouzė viso labo vėl pažeidė jai nustatytą komendanto valandą, – bet aiškinantis, ar motina gali reguliuoti Rouzės gyvenimą, o Rouzei pasakius, kad apie tai negali būti nė kalbų, ginčas peraugo į tikrą kovą. Jos ėmė svaidytis žodžiais, keldamos balsą vis labiau siuto, ir galiausiai motina pareiškė: „Kol gyveni šiuose namuose, jau-noji ledi, darysi, kaip liepsime.“ Netrukus tapo aišku, kad to sakyti nederėjo.

– Neturėtum dėl manęs nerimauti, – tądien nustojusi zuiti po kambarį pasakė Rouzė Klarai glamžydama rankoje mėgstamus marškinėlius. – Pažadėk, kad nepulsi nerimauti.

Griežtai pareikalavo.

Rouzės akys buvo nutepliotos storiausiu kosmetikos sluoksniu. Ji visada naudojo daug makiažo – blyškiausią, kokį tik rasdavo, pagrindą, kone baltą, riebų juodą akių pieštuką, juodą antakių tušą, žalius ar mėlynus akių šešėlius (šįkart buvo žali) ir lūpdažį, tokį blyškų, kad lūpos beveik pranykdavo. Sykį nu-

sipiešė ant skruosto juodą ašarą. Plaukus dažėsi visiškai juodai, jų galiukus balindavo peroksidu tol, kol šie imdavo atrodyti kaip išgeltęs šienas, galiausiai juos surišdavo į milžinišką kuodą. „Atrodau kaip mirtis, – sykį pratarė su malonumu, tyrinėdama savo atvaizdą vonios veidrodyje. – Ar nemanai, kad atrodau kaip mirtis?“

„Manau, kad atrodai labai gražiai“, – atsakė Klara, jai taip ir atrodė. Rouzė buvo gražiausia mergaitė visame pasaulyje.

– Kur tu *keliauji*? – paklausė Klara stebėdama, kaip ji kraunasi daiktus. – Kur tu *miegosi*?

Nuo pastangų nepravirkti jai net sudiegė gerklę. Rouzė nepakentė sesers ašarų.

– Kada tave vėl pamatysiu? Kaip sužinosiu, kad tau viskas gerai?

Rouzė susimąstė.

– Į šiuos klausimus dar neturiu atsakymų, – galiausiai tarė. – Tačiau kaip nors atsiųsiu tau žinią. Nežinau, kaip ir kada, bet atsiųsiu. Taigi lauk. Tačiau ją gavusi mamai ir tėčiui nieko nepasakosi, ar gerai?

Akimirką stebeilijo į Klarą kramtydama nagą, nors šis įprotis labiausiai ir siutino pačią Rouzė. „Nė nebandyk, – sykį perspėjo Klarą. – Jeigu pradėsi kramtyti nagus, užmušiu. Pažadėk, kad nekramtysi.“

Tada, atitraukusi ranką nuo burnos, pridūrė su neįprastu švelnumu, nes šiaip Rouzė nebuvo iš maloniųjų:

– Kai surasi tinkamą vietą, galėsi atvykti pas mane. Bus be proto smagu! Kiekvieną vakarą linksminsimės mieste iki vėlumos, *viską* tau aprodysiu!

Ji nusišypsojo, Klara irgi pabandė, bet lūpos pernelyg virpėjo. Staiga Rouzė tarsį palūžo. Sugrūdusi marškinėlius į krepšį sviedė šį ant lovos, apkabino Klarą ir ėmė švelniai sūpuoti į šalis.

– Myliu tave be galo, – sušnibždėjo Klarai į pakaušį. – Labai labai myliu. Pažadėk niekada nepamiršti, kad labai labai myliu tave.

– Pažadu, – atsakė Klara beveik springdama, nes vis dėlto pralaimėjo kovą su ašaromis. Bet Rouzė nesupyko kaip įprastai, tik dar stipriau apkabino ir ilgai nepaleido. O tada iškeliavo.

Rouzė išties galėjo pasirūpinti savimi. Sykį Ronas Teiloras prisėlino iš nugaros ir apglėbęs didžiulėmis storomis letenomis sugriebė už mažų krūtų, bet Rouzė greitai išsilaisvino ir taip trenkė kuprine, kad vaikinui iš nosies pasipylė kraujas. Klara matė šitai savo akimis. Jeigu Rouzė sako, kad jai viskas bus gerai, vadinasi, ir bus. Taigi iš pradžių Klara nesijaudino dėl jos saugumo, tik niekaip negalėjo sulaukti, kada sesuo grįš namo. Bet po savaitės ėmė smelkti nerimas. Ne tik dėl to, kad Rouzė niekada nedingdavo iš namų ilgiau negu trims keturioms dienoms, bet ir dėl to, kad motina vis labiau klaiko, o tėvas beviltiškai apsimetinėjo, kad viskas gerai. O jeigu užklups pavojai, apie kuriuos Rouzė nė neįtarė? Be abejonės, tėvai galvojo, kad netrūks ir tokių, antraip nebūtų tokie sunerimę.

Klarai vis pasivaidendavo, kad mato Rouzę. Praėjus aštuonioms dienoms nuo Rouzės išvykimo Klara ėjo iš mokyklos namo skaičiuodama žingsnius (turėjo skaičiuoti juos tiek kartų iki šimto, kiek spėdavo keliaudama į mokyklą ir atgal, antraip Rouzė galėjo nesugrįžti), o kai jau ketino pasukti į savo kiemą, jai pasirodė, kad miške kitapus kelio išvydo seserį. Ta teritorija niekada nebuvo tvarkoma, ten augo tik krūmai, jie driekėsi šimtus ar tūkstančius mylių. Kartais išnirdavo stirna ir imdavo rupšnoti žolę palei kelią, retsykais pasirodydavo lokys ir smalsaudamas nulepečkodavo per žmonių kiemus, o žmonės bijo-

davo į lauką net nosį iškišti. Tačiau tądien vieną akimirką Klarai pasirodė, kad medžių tankmėje išvydo blykstelint raudoną spalvą – lygiai tokią pat raudoną kaip Rouzės striukė.

Žinoma, seržantas Barnesas ir miestelio žmonės jau buvo išnaršę mišką; jie viską apieškojo kelių mylių spinduliu aplinkui. Bet galbūt Rouzė juos pergudravo; iš pradžių nutolo per kelias mylias, o paskui, visiems nuleidus rankas ir išsivaikščiojus, sugrįžo.

Klara stovėjo užgniaužusi kvapą, jos akys naršė tarp medžių. Jokio judesio. Labai atsargiai, tarsi Rouzė būtų stirna, kurią lengva išgąsdinti, Klara kirto kelią ir sustojo miško pakraštyje. „Rouze?“ – pašaukė tyliai. Jokio garso. Jokio judėjimo. „Rouze?“ – pakartojo ir labai atsargiai nutipeno į mišką. Staiga pasimatė dar vienas blyksnis, iš medžio purptelėjo raudonsparnis juodas paukštis ir dingo krūmynuose.

Taigi Rouzė ne miške. Bet Klara negalėjo atsikratyti jausmo, kad miškas kažkaip susijęs su Rouze. Galbūt kažkokiu paslaptingu būdu jis siuntė žinią.

Tą vakarą ji ir pradėjo vigiliją prie lango. Motinai užėjus į svetainę pasakyti, kad vakarienė paruošta, Klara pareiškė, jog prie stalo nebevalgys. Taip pat neis į mokyklą. Kol Rouzė nesugrįš namo.

Motina nieko nesuprato.

– Kodėl atsitrauki nuo lango, kai eini šerti katino, bet negali suvalgyti vakarienės ar eiti į mokyklą? – paklausė ji susiėmusi delnais skruostus, tarsi baimindamasi, kad plyš galva.

Jos balsas skambėjo neviltingai, tad ir Klarą apėmė neviltilis, nes neįsivaizdavo, kaip visa tai paaiškinti. Ji turi pašerti Mozę ir pabūti su juo, nes pažadėjo poniai Orčard; o visą kitą laiką privalo stovėti prie lango, antraip pražiūrės Rouzė ar žinią nuo jos. Kas gali pasakyti, kaip ta žinia pasieks Klarą? Iš pradžių

tikėjosi, kad tai bus raštelis, galbūt atvirukas, kuris atkeliaus nuo kito žmogaus, ir tik Klara supras, kad jis nuo sesers. O gal žinia bus visai kitokia. Jeigu Rouzė *grįžo* ir slapstosi netoliese, ji norės pasikalbėti su Klara ir išsiaiškinti, ar dabar tinkamas metas grįžti namo, o jeigu Klara nebudės, pražiūrės seserį. Tačiau kaip gali šitai pasakyti mamai neišduodama Rouzės? Motina iškart paskambintų seržantui Barnesui, visi vėl imtų naršyti mišką, o tada Rouzė pabėgtų su visam ir niekada nebeapsirodytų.

– Laukiu Rouzės sugrįžtant, – galiausiai pratarė nežiūrėdama į mamą.

– Širdele, – neatlyžo motina, – žinau, kad ilgiesi, mudu su tėčiu irgi ilgimės, bet stovėdama prie lango jos nesugrąžinasi. Prašau, ateik ir pavalgyk vakarienę kaip pridera. Man irgi sunku...

Mamos balsas užlūžo, nedaug trūko, kad ji pravirktų. Klaros kūnas pamiršo, kaip kvėpuoti. Mergaitei taip ėmė svaigti galva, kad būtų nugriuvusi, jeigu ne pasirodęs tėtis.

– Kokie rūpesčiai mus kankina? – paklausė nenormaliai normaliu balsu, tokiu jis kalbėdavo dingus Rouzei. Klara nepajėgė pažvelgti į jį, nes jo veidas gąsdino ne mažiau negu mamos. Jo neišmušdavo dėmėmis nuo verksmo; tėtis tarsi buvo užsidėjęs linksmą, ne visai priglundančią kaukę.

Jis nemėgo ginčų. Žmonėms puolus ginčytis, iškart pajusdavo pareigą juos sutaikyti. Jis įlapnodavo į patį ginčo sūkurį („įlapnoti“ buvo Rouzės žodis). „Ei, ei, – sakydavo raminausiai mostelėdamas rankomis. – Šiek tiek atvėskime, pažiūrėkime, ar nepavyks rasti kompromiso.“ Arba: „Pažiūrėkime, gal galime suderėti. Pradėkime nuo to, kas ko nori.“ Tai vedė iš proto ir Rouzė, ir mamą (anot Rouzės, su mama ją siejo vienintelis dalykas – tėvas abi jas vienodai įsiutindavo). Anot Rouzės,

įlapnodavo ir mokykloje, todėl žmonėms kildavo noras jį užmušti. Nors iš tiesų jam visai neblogai sekėsi, bent jau Klaros manymu. Anot tėčio, visos problemos išsprendžiamos; reikia tik surasti sprendimus, o jis, regis, juos galiausiai surasdavo.

Šeimyniniai kivirčiai įprastai – iš tiesų, nuolat – kildavo tarp Rouzės ir mamos. Klara bjaurėjosi ginčiais kaip ir tėvas, šiaip ar taip, kol kas jai nebuvo tekę su kuo nors bartis. Rouzė su ja elgėsi gražiai, o Klara taip stengdavosi neįskaudinti mamos, kad niekada nieko blogo neiškrėsdavo. Taigi tai buvo pirmas kartas, kai tėvo įsikišimas palietė ją asmeniškai. Ji pajuto dėkingumą.

Bet ne mama.

– Norėčiau, kad išeitum! – įsiutusi rėžė ji. – Galėtum bent kartą nesikišti!

Bet jis neišėjo. Gal nepajėgė. Ir viską sudėliojo į vietas, nors tam prireikė nemažai laiko. Po jo derybų buvo sutarta, kad Klara ir toliau lanko mokyklą, miegoti eina įprastu laiku, bet nuo šiolei valgyti gali stovėdama prie lango svetainėje ar kur panorės.

– Kaip ji valgys? – paklausė motina rėksmingu balsu. – Ten nėra vietos stalui.

– Padėsime lėkštę ant palangės, – ramiai paaiškino tėvas.

– Ji nukris! Tik pažiūrėk į palangę. Ji per siaura! Lėkštės per didelės! Ant grindų prikris maisto, negi nori, kad ji valgytų nuo grindų? Kodėl siūlai tokias kvailystes?

– Įdėsime į mažą dubenėlį, – pridūrė tėvas dar ramesniu balsu. – Bent jau pabandykim, Di, pažiūrėsime, kaip seksis.

– Gal liausies kalbėjęs su manimi globėjišku tonu? Esu tavo žmona, ne vaikas! Ir nustok *apsimetinėjęs*...

Nebaigusi sakinio Klaros mama išlėkė iš kambario.

Tačiau Klaros vakarienė, įdėta į dubenėlį, visiškai pasiteisino, ir nuo tada, – išskyrus naktį, pamokas ir laiką, skirtą Mozei

pašerti ir palaikyti jam draugiją, – Klara nė minutės nesitraukė nuo vieno ar kito lango laukdama Rouzės.

Klara turėjo savo miegamąjį, tačiau jame tik laikė drabužius. Nuo pat mažumės troško miegoti Rouzės kambaryje (jame buvo dvi lovos), o Rouzė tam neprieštaravo. Kartais Rouzė net leisdavo Klarai miegoti vienoje lovoje su ja, nors dabar Klarai buvo beveik aštuoneri, taigi darėsi ankštoka. Tai buvo pats geriausias dalykas gyvenime. Klara stengdavosi neužmigti, norėdama pasimėgauti Rouzės buvimu šalia, šiltu Rouzės iškvėpiamu oru į pakaušį, bet visada užmigdavo pernelyg greitai.

Prieš guldamasi tądien, kai į kaimynės namus atvažiavo svetimas vyras, išsivaliusi dantis, apsivilkusi pižamą, sulanksčiusi drabužius ir tvarkingai sukabinusi ant kėdės savo kambaryje tokia tvarka, kokia juos vilksis ryte, Klara grįžo į kambarį, kuriame miegodavo su Rouze, surinko nuo grindų Rouzės drabužius ir pakabino į spintą, kur jiems ir derėjo būti. Tada ištraukė porą kitų jos drabužių, numetė ant grindų šalia Rouzės lovos, ir kojomis kiek įmanydama labiau juos išdraikė.

Kontrastas tarp Rouzės ir Klaros kambario pusių buvo tapęs jų sąmojų tema: Rouzė, jos pačios žodžiais, buvo „apsigimusi suskretėlė“, o Klara – tikra švaruolė. Tvarkinga nuo pat gimimo. „*Neįtikėtina* tvarkinga, – šaipydavosi Rouzė. – *Erzinančiai* tvarkinga.“ Rouzės pusė visada priminė sąvartyną. Praradusi viltį, motina net nustojo bartis. Jeigu nori gyventi kiauclidėje, tegu taip ir gyvena, tai jos reikalas, sakydavo mama, ji tikrai neketina bėgioti iš paskos ir tvarkyti. Rouzei tai atrodė išties reikšminga pergalė.

Tą vakarą, Rouzei išvykus, Klara visus sesers daiktus sudėjo į vietas, įsivaizduodama, kad grįžusi Rouzė apsidžiaugs tvarkingu miegamuoju, nes vėl galės apversti viską aukštyn kojomis. Tai buvo klaida. Kambarys atrodė taip nejaukiai, kad Klara net nesugebėjo užmigti, tad po kurio laiko atsikėlė ir ištraukusi iš spintos kelis Rouzės drabužius išmėtė juos ant grindų. Pasakui kiekvieną vakarą keisdavo išsvaidytus drabužius, dėl visko, jeigu Rouzė parsėlintų namo tamsoje, – kad viskas būtų taip, kaip jai patinka.

Įlipusi į lovą Klara susirangė ant šono, galvodama apie Rouzę troško, kad ši greičiau grįžtų namo, galvodama apie vyrą kaimynės namuose troško, kad šis dingtų, bet netrukus abu vaizdiniai kažkaip susiliejo į vieną, ir Klara užmigo.

Ji sapnavo Rouzę, vieną keliaujančią per tamsą. Sesuo judėjo labai lėtai, jos kojos buvo basos. Iš pradžių slinko atgręžusi Klarai nugarą, bet netrukus atsisuko, pažvelgė į ją ir nusišypsavo. Tačiau ne taip, kaip visada. Tai buvo šypsena žmogaus, kuris iš visų jėgų stengiasi apsimesti, kad jam nebaisu.